

Þannar hús
þ. þ. þ.

Reiknings-tíni Ingvaldadrangja

1.

Udri mögulegt að leggja saman fótur fótur og fleiri svo að „útkoman“ yrdi
minni en báðar fóturarnar og allar samantlagdar? J. d. 2 og 2 eru 4 o. s. frv.?
Jei, - en fóturinn kemt glas, látum drjúps í það 99 dropa af hreinu vatni
og 1 dropa af eitundum vöðva, t. d. bleki eða öðru, samund eigi viljum drékka;
udri þá 99 dropar að viðbottum 1 dropa ^{af vatni} komið í glasið, svo að nú udri í því 100 dropar.
En þetta eigi samlagning? Jui, - en udri þá vatnið hreint, sam áður? Jei! Það
udri ódréklandi og enginn gleskar vildi drékka það. Í glasið udri þá enginn
drápi hreinu!

Þannig udri það og, af einhver ykkar atti að halda aðu, sem eigi matki lengi
vera en 100 orð, en nú yrdi þeim sem aðuina atti að flytja það á, að sita orð
illa sagt að ljótu hlyti um í aðuina, yrdi hún þá að hreinu fótur aðu?
Jei, þetta eina orð gæði hana ljótu, svo ljótu, að enginn gleskar teldi ólá
sama, að hafa samund hana, og enginn, sem á heyrði gæði verid áinöjnu með hana;
hinn ríkurdi hneykista hvern þann, en ó heyrði.

Þriðja dæmið gæði verid þannig: Fátid hreinu góðelka þappírins-ott, látid
svo einn dropa af bleki drjúps á öðrino. Yrdi hún þá hreinu sam áður og með
öðru óvelli? Jei, en matki ekki stjórta blekið af þunni svo, að elskast sáti á
öðrinni, t. d. með hnífi eða stökkloddi? Jei, hún yrdi aldrei jafu hreinu sam
áður, því það hlyti að sjáð á yfirbordi hennar, að einhver hefti krossað í hana, jafu-
vel svo, að þar sáist gæði, sem blek dropinn var. Þetta udri óbataleg stömun,
sem ómögulegt udri að bota.

Þannig matki lengi telja. En hvern gæti þid mi lott af þessu?
Sáti gleskar - barnanna - en hreinar sem fara vatnið óm enguð og því eru
hugannir gleskar einnig hreinar. Komist að eins ein öðrinn hugann í hvern

glistur, verða þó ekki allar hræmar; ein hugum ljóts, samgætt hinar svo, að þó geta ekki samgætt henni.

Öð glistur átt eiga að vera ein samgætt af þógn hafa. Gist ljóts og á af því sig, eða innu um þógn orðin og á aðfarnalegu, hlýtur að hneykta y/klur dýrja og alla þá, er heyrta ræðuna, hvort sam hún er löng að stúti, hneykta svo, að enginn y/klur vildi klammað við, að hafa sagt þetta ljóts og, né hafa látið það kloma í huga sinn.

Vertu glistur átt eiga að vera góð, svo góð, að um þau megi segja að þau séu góðverk. Öð eins eitt íllt og samgætt verk verður ósamgætt góðverkunum, það verður ein og þessi droppinn sem á hræmin orðina óhræp og þótt hneyt sé að baki því það, þen sam- vithan þess jafnan vatt, að þar hafi eitthvað samgætt að hvernig, sam eigi er munnt að g- mnt, á þess að Sárindu henni því þann sam verkið framdi af því eini hana og að, sam um það viti. - Sá, sam allt viti, mundi þó viti það, þótt enginn mætti vissi. -

Hinnid því áminningum og heilöðin, sam þá hafið svo oft heyrð mig - y m- sta aðra - hafa bændu glistur í:

Hugsadum gótt, taladum sattu og gæðum hattu!

Þá stulid þið og minnst þessa:

Hugsadum aldrei um viti þá, sam ljótt er, taladum aldrei þá sam ljótt er, þótt þá gæðum aldrei vati þá, sam ljótt er og lítlu aldrei við þótt.

Önnur frenu þetta:

Varastu vonda hugpani, ^{húða eitt öllu sam þá heyrir} segðu ekki allt þá, ^{þótt þú veist,} sam þér henni í huga, þótt þótt ^{þótt þú veist,} þótt þótt ^{þótt þú veist,} silfuris í gildi, er þógnin gullvæg, og gæðum ekki allt, sam þú langar til.

Henni gætt þið hugsad glistur dælingu þannig, að það sam stíffa stál minnsti ekki við stíffinguna, heldur aukist y margfaldist? ^{mynd} Eftir við stóttum d. d. stóttu 12 y dælingu henni ^{mynd} Koma 3 í hvern blut. Talan

eykst því elsti á þessum vög, heldur minnar í minni tölu, sem að vísu geti vaxið
aftur, ef þú ert lagfar samur hver við aðra og orðid að íð eins og áður var. Við komumst
því eigi undr þakmarðinu með þessum máti, að láta tölu, sem við ætlum að skilfa,
vaxa, í stað þess að minnka; en gættu við það?

Þessid ykkur, að einu ykkar af þeim 70, sem mi eru í Inglaímafélaginu, sé staddur
einn í hinnum herbergi. Hann er með Kerti í hendinni og eldrotti á vasanum og
þannu sveit á Kertinu. Við þad fór hann skinn inni í herberginu. Síðan komið
þið allir, hver eftir annan, 69 að tala, með sitt Kertid hver í hendinni og Kveitid í
þeim; eftir því sem ykkur fylgja þanna inni hjá þá á þá ykkar, fylgja ljósin einnig
því mið hefir hver ykkar sitt ljós í hendinni. En minnkaði þá elsti þetta ein
ljós, sem félagi ykkar var með, um laud og þið fengud ljós á ykkar Kerti. Þei, þad
lofadi jafnstærkt sem áður, en mi var birtan í herbergi hans orðin 70 sinnum meiri.
Hóstið birta! Þið munduð líta með glæðibroti á vörum hver til annars og segja:
„Einn er birta, sem þetta eina litla ljós hefir fót þetta“!

En þad er elsti all birtu ann, því, ef mi komu 70 draugir til hvers eins ykkar
með Kerti sínu og segdu: „Fogdu meir ljós!“ Þið þá elsti að draga úr birtinni?
Þei, þið gudi mi 70 sinnum 70 meiri eða 4900 ljós, og þannig mætti halda
áfram að Kveitja, og aftur Kveitja, um 68 Kerti Kveitja fangi ljós af
þessum eina ljósi, sem fyrir var áður en þið fengudum til þess, að einu
þá ljós þið félagi ykkar og síðan hver hjá öðrum!

Ég vona, að þið sjáið mikinn lordón í þessum, því að náttúrulega á þið sama
sér stad með ymsum laggðum mannauma. Tökum t.d. laggðina mestu, sem sé:
Kottleikinn. Hann eykst því meir sem hann er til fleiri manna og djúps, og
skilur 10, en honum minnst, missti einokis í, hversu margi sem hann þá nokk
húð merkilegasta er með hann, eins og ljósið, að hann minnkar elsti hjó þess, sem
látur hann í hl, því hann eykst einnig hjó hann. Við hvar? Við þad, að

hamm ríftur einn ísleiri ási og jón af því, að hafa gætt látið hann dæma í þé og því
meiri, sem fleiri fái notið hans: Hann sé, að stóðulogur fjöldi manna er gættur
þessari fagursta dyggð, sem til er í heiminum, kortleikurum til guds, til allra
manna og allra dyra, til alls þess, sem er gott og fagurt, því að af öllum dyggðum
„verður kortleikurinn mestur“.

Talad er um „ljós kortleikans“. Þið vitid, hvern það ljós bar stírað í hendi ver, svo,
að ljósi um allan heiminum. En minnkaði kortleikur hans nokkur við það? Nei,
hann jókst svo, að ljósteri þessi lagði sitt eigið sáluna til í sáturnum, og á
himnaskeið glæði og ró, og margar milljónir manna lengu ljós sitt og kortleika frá
Hönnu, sem þeir sjáan þá til annara milljóna manna til um heim allan.

Ljósi kortleikans fylgja allar aðrar góðar dyggðir: Gofugur hugsunar, fagur
ord og góð verk, og hverson oft og mikið sáminum, sem þið stíffid ljósi þessum,
heldid þið þó kortleika gættar eigi dæmi oðrum, heldur og margföldunum í
þíunum völdum. Þannig verður kortleikurinn mestur í heimi“

En hvað getum við sagt um aðra góða dyggð, sem allir menn eiga að eiga, dyggð
Sannleikans! En hvern stíffid hönnu? Nei, hann verður á velt að vera
einn og óstíffur og hvern stíffur ná hluti af hönnu. Hálfr sannaðli er að vera
til og getur verið til, en það er þá með hönnu eins og blæk dropanum í þessum vasni, að
hann er og verður blandaður eitruðum blækli ligginnar, en hún er röt alls illa.

En þá eigi hvern að útbreidda sannleikann í líka lund sem kortleikann? Já; með
því að margfalda og útbreidda kortleikann veldur það sérhvern þeim sem dyggð þá
íðla og óstunda, ógjafulegar hamingjur og henni gætt þið stíffid með höfðu hönnu
svo, að hvern og einn sem þið hlutleikid í samni hamingju for höfðu hönnu í sinn
hlut. Margföldun hlýðninnar heima hjá ykkum og í stórum, síð þiðid í heiminum
ykkum í heilvelli, kortleikurinn til föður ykkum og móður og til allra manna og

dýr, seður svo y margfaldar hamingju lífs ykkar allra y hvers um sig, að það
væðum eigi með lokaum falið, og hlutur ykkar hvers um sig væðum þó móður við
það, að þið finnið til þeirrar gleði y ánojun, að þið hafið hafið góðan vilja til þess, að nota
þærkingu ykkar y klunnattu í þessu land.

Þóttum ykkar þykir eftan á gaman að stöðfæði (hálmunni y tölvum). Þu þið ykkar
að nota ni þærkinguna í þessari grein, sem leidarvísir í því, hverning þið eigið að
leggja saman, draga frá, margfaldar y deila, einnig þá, en þið viljið bresta
huga ykkar að því, hverning best sé y ábatavæðingunni þá að iðka hinar fregn
- y fornu - dyggðir. Þá munu þið sjá, að það bætist sig best, að verið góður!

Það veitir andgjúfningu sölu y er undirbúningur þess, sem most er mun
vert í lífi allra manna, að þá notis eilífrar sölu hjá gudi.

En svo við að lokum viljum aftur til samleiðans. Hann er, eins y sálun,
aft y einatt. Stöðjunnar hulin, en að stöðja baki stín hín þó, og lokas kemur að
því, að þegar til vofar, stín hín, jafnvel stövar en áður, y svo er einnig með
samleiðunum, - allan samleiða. Hann kemur í ljós allur y ómangdum að lokum!

Að horum stundid þið ni leita, með ljósi Katteikans.

Væð svo blessaðir! Þakka þér góða áhyrnu!

Stefán